

РЕШЕНИЕ

№ 622

гр. София, 26.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 15.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9233** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 73, ал. 4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление/ЗУСЕФСУ/.

Образувано по жалба на Фондация „ОБРАЗОВАТЕЛНО СЪТРУДНИЧЕСТВО“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] посочен по делото съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.Б,ап.1, представлявана от председателя на УС – А. П. срещу Решение № 1105-35/31.08.2023г. на Ръководителя на управляващия орган /УО/ на Оперативна програма/ОП/ „Наука и образование за интелигентен растеж“ 2014-2020г. с което по отношение на жалбоподателя е постановен отказ от верификация на сума в размер 13528,48лв. във връзка с изпълнение на договор № BG05M2OP001-3.017-0006-C01 от 22.12.2020г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по проект „Учители в действие“.

Иска се отмяна на оспореният акт като незаконосъобразен, поради неспазване на установената форма, липса на мотиви, допуснати съществени нарушения на производствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствия с целта на закона. И по-конкретно:

В нито един момент от административното производство Р. на ОП НОИР не е индикирал относно наличието на пропуски или нарушения касаещи недопустимост на определени дейности, въпреки постоянния мониторингов контрол осъществяван от

него. В този смисъл е допуснато нарушение на принципа на правна сигурност, още повече, че при проверка на представяни междинни отчети Р. не е изразил съмнение или констатирал наличие на недопустими дейности с което е създал обосновано предположение, че дейностите по проекта са законосъобразни.

Успоредно с това Р. е приложил неясен и неточен подход за определяне не/допустимите разходи за обучения.

Като продължение твърди се, че причината за отказ от верификация не е детайлно конкретизирана, липсват фактическите основания за непризнаване на разходите. Липсват и предпоставки от фактическият състав на чл.57 ал.1 т.2 и т.6 ЗУСЕФСУ, като от друга страна тези две правни основания са вътрешно противоречиви и неотносими към описаната ситуация. Нормата на чл.57 ал.1 т.2 от закона касае разходите включени в документите по чл.26 ал.1 ЗУСЕФСУ, в случая – Условието за кандидатстване, а нормата на чл.57 ал.1 т.6 от закона касае разходи отразени в счетоводната документация. В случая нее уточнено кое основание по какъв начин е нарушено. Относно основанието по т.2 на нормата липсва описание кой документ по чл.26 ал.1 от закона, съответно от одобрения проект са посочени разходите.

Твърди се още липса на нарушение на чл.57 и чл.58 ЗУСЕФСУ тъй като не всяка неточност и пропуск води до нарушение на принципите на добро финансово управление, като позоваването от страна на Р. е общо, абстрактно и бланкетно. Като опровержение твърди, че разходите са направени за дейности включени в документите по чл.26 ал.1 от Закона и са в съответствие с Насоките за кандидатстване по чл.29 и сл. от ЗУСЕФСУ.

Не са посочени още фактически и правни основания кои разходи на какво основание се явяват недопустими и оттам – за определяне сумата от 13 528,48лв. като недопустим разход.

Нарушена е още нормата на чл.35 от АПК поради необсъждане възраженията на бенефициера и неизлагане мотиви защо същите не са приети. С оглед изложеното е нарушено и правото на защита на лицето.

Ответната страна – Р. на ОП ПОИР изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи, аналогични с изложените в оспореният акт.

Оспореното Решение № 1105-35/31.08.2023г. Р. е постановил във връзка с искане за междинно плащане № 6 от 18.07.2023г. на стойност от 29 471,68лв. от страна на Фондация „ОБРАЗОВАТЕЛНО СЪТРУДНИЧЕСТВО“ ЕАД, в качеството на бенефициент по проект BG05M2OP001-3.017-0006-C03 „Учители в действие“.

При проверка на подаденото искане е проведена комуникация с бенефициента, като са изискани и представени допълнителни документи и разяснения съответно на 27.07.2023г., 08.08.2023г., 10.08.2023г., 18.08.2023г. и 22.08.2023г.

За да откаже верификация на разходи в размер на 13 528,48лв, Р. е приел наличие на основание по чл.64 ал.3 ЗУСЕФСУ, тъй като:

По бюджетни редове 1.51. и 1.6.1 във връзка с извършени разходи за организиране 41 външни, изнесени обучения отчетени в размер на 17 776,91лв и разходи за заплащане на обучители и сертификати и материали за обучения в размер на 3 779,09 за извършени 68 триденни изнесени обучения с еденичен разход от 317,лв., проведени в периода 23.12.2023г.-23.06.2023г. е прието, че са представени доказателства удостоверяващи провеждане на двудневни изнесени обучения с логистика, без присъждане на кредити за 67 лица със съответно 67бр. издадени сертификати. Представените програми доказват, че обученията за организирани

двудневно, присъствено с обща продължителност от 24 академични часа, като са представени списъци за всяка от 7-те обучителни групи обхващащи 67 обучаеми лица за 2 присъствени дни.

От т.14.2. „Допустими разходи“ от Условието за кандидатстване по проекта следва, че разходите се определят чрез прилагане на стандартна таблица в съответствие с чл.67 пар.1 б.“б“ от Регламент № 1303/2013, съответно чл.55 ал.1 т.2 и 3 ЗУСЕФСУ, Стандартна таблица за разходите за единица продукт и методология обосноваваща изведените размери на разходите/Приложение X. към условията за кандидатстване/. Съгласно т.2.3.3. „Определяне на еденичен разход за 1 обучаем в тридневно обучение за което не се присъждат квалификационни кредити“ от Стандартна таблица на разходите по процедурата еденичният разход действително е 317лв. В процесният случай обаче бенефициента е представил документи от които се вижда, че обученията са били двудневни с обща продължителност от 24 часа. Така при изнесено двудневно обучение с нощувки предвиденият по таблицата разход за 1 обучаем е 195лв. В този смисъл е прието, че разходите следва да се квалифицират като двудневни, а не като тридневни. Като успоредно с това и съобразно Стандартната таблица изискванията за брой академични часове се равнява на 8 часа на ден, поради което и следва да бъде призната сумата от 13 065лв. определена за 67р. обучаеми при еденичен разход от 195лв. Поради това е отказана и верификация на сумата от 8 491лв. образувана като сбор от сумата от 8 174лв. отказана на основание чл.57 ал.12 т.2 ЗУСЕФСУ и сумата от 317лв. за един обучаем/при представена декларация за 68 специалисти, но реални доказателства за 67 обучаеми/ отказана на основание чл.57 ал.1 т.6 ЗУСЕФСУ. Общият размер на отказана сума е определен по бюджетни редове, а именно:

I.5.1. „Разходи за организиране на 41 изнесени обучения – външен изпълнител“ в размер на 82,47% или 7002,53лв. и разходи за обучения, извършени от бенефициента-заплащане на обучители и сертификати и материали за обученията – 17,53% или 1488,47лв.

I.5.1. „Разходи за организиране на 41 изнесени обучения – външен изпълнител“ – по този бюджетен ред са отчетени разходи в размер на 4758лв. за 39бр. обучени лица за провеждане на допълнителен трети ден присъствено обучение с продължителност 8 академични часа с еденична стойност 122лв. Определянето на тази сума - разход е пояснено чрез разликата между предвиден еденичен разход за изнесено тридневно обучение за 1 обучаем от 317лв. и предвиден еденичен разход за изнесено двудневно обучение от 195лв. за които Р. е верифицирал разходи за двудневно изнесено обучение без присъждане на кредити с продължителност 16 академични часа и не е верифициран разход за трети ден/онлайн/ обучение, отчетен в ПОД № 2 от 29.07.2021г.

Посочените разходи са поискани с посоченото ПОД като с Решение № 1105-41 от 14.10.2021г. е отказана верификация на сумата от 6 954лв. за 57бр. обучени лица с еденична стойност 122лв. Посоченото решение е било оспорено но оспорването е отхвърлено с влезнало в сила решение № 6083 от 22.10.2022г. на АССГ.

В процесното ПОД 6 са отчетени документи за проведен трети ден присъствено обучение за 39 специалисти с продължителност от 8 академични часа допълващ вече проведените през 2021г. обучения като са одобрени 57 обучаеми.

Р. не е приел проведеният допълнителен трети ден обучение пред 2023г. като допълнение на проведените двудневни обучения през 2021г. в рамките на 16 часа и

сума от 122л. на обучавемо лице за 39 лица,тъй като във връзка с искането от 29.07.2021г. Р. е верифицирал разходи за двудневно обучение в размер на 195лв. за един обучаем. Чрез позоваване на Условиата за кандидатстване по процедурата стр.19-21 регламентиращо краткосрочни обучения,които не завършват с присъждане на квалификационни кредити...“ е прието, че допустими за възстановяване разходи за проведенният трети ден обучение в периода 23.12.2022г. – 23.06.2023г.,по същество – едnodневно обучение без присъждане на кредити са в размер на 1 170лв. за 39 обучаеми с еденичен разход на обучаем от 30лв.Поради това и на основание чл.57 ал.1 т.2 от ЗУСЕФСУ е отказана верификация на разход в размер на 3588лв. представляващ разликата между предявените за възстановяване разходи в размер на 4 758лв. и допустимите за възстановяване 1 170лв.

По раздел „Непреки разходи за проекти до 400 000лв“ т.10.1 – 12% от преките допустими разходи по проекта са отчетени 3 157,68лв. Чрез позоваване на т.14.2. „Допустими разходи“ на стр.34-35 от Условиата за кандидатстване по процедурата и Методологията, съгласно които разходите за управление и организация са допустими в размер на 12% от преките допустими разходи по проекта,е посочено, че тази ставка се определя към всяко искане за плащане на база отчетени преки разходи.Поради което и с оглед определеният общ размер допустими преки разходи в размер на 14 235лв., приложимата ставка от 12% се равнява на 1 708,20лв. В тази връзка сумата от 1 449,48лв.,като надхвърляща прага от 12% се явява недопустима и на основание чл.57 ал.1 т.2 ЗУСЕФСУ не подлежи на верификация.

Съдът, намира, че жалбата е редовна, в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения съгласно чл.150 и чл.151 от АПК и допустима – в съответствие с изискванията на чл. 159 АПК. По съществото на спора с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка по чл.168 АПК,съдът съобрази:

Съгласно чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕФСУ, управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо.

По силата на чл. 9, ал. 5 изр.второ от ЗУСЕФСУ ръководителят на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващия орган или оправомощено от него лице. Видно от чл. 4, ал. 1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“, Агенцията изпълнява функциите на управляващ орган на ОПНОИР и всички произтичащи от това задължения и отговорности съгласно националното законодателство и правото на ЕС, а съгласно чл. 6, т. 1 от същия правилник, Изпълнителният директор на агенцията е ръководител на управляващия орган на ОПНОИР. Постановеното от ръководителя на УО на ОПНОИР решение е в съответствие с изискванията за компетентност на административния орган.

Постановеното решение е в съответствие с изискванията за форма и съдържание по чл.64 ал.3 ЗУСЕФСУ вр. чл. 59 ал.2 АПК, като съдържа всички реквизити, включително и изложение на фактическите и правните основания, послужили за издаването му.

Акт е постановен в рамките на производството по чл.60 и сл. от ЗУСЕФСУ.

По силата на уредбата след предявено искане за плащане, бенефициентът следва да докаже извършените разходи, а Р. преценява съответствието им с изискванията на закона и приложимите правила към съответната процедура. Нормата на чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕФСУ регламентира правомощието за извършване на проверки на документите, представени към искането за плащане и проверки на място, когато това е приложимо, а по силата на чл.63 от закона е предвидена възможност за искане на допълнителни документи и разяснения.

Така посоченото дава основание да се приеме, че в рамките на развилото се производство по верификация на разходите, Р. е анализирал и преценил всички доказателства в тяхната съвкупност и се е произнесъл въз основа на представената от жалбоподателя документация, събирайки и изисквайки и допълнителни документи и обяснения, както и обезпечавайки възможността на бенефициента да обоснове документално всеки от направените разходи.

В този смисъл при постановяване на акта не е допуснато нарушение на процесуалните правила. Възражението на жалбоподателя, че никъде при постановяване на решението не са обсъдени възраженията му, както и, че при упражняван мониторингов и счетоводен контрол, Р. не е изразил становище за недопустимост на разходите - са неоснователни.

За разлика от производството по определяне на финансова корекция, в рамките на производството по верификация по отношение на Р. не предвидено задължение като това по чл. 73 ал.2 ЗУСЕФСУ. Като допълнение обаче – в рамките на конкретно развилото се производство Р. е изисквал нееднократно писмени обяснения и документи от страна на бенефициента с което по същество му е обезпечил в пълна степен правото да обоснове документално и счетоводно всеки от извършените разходи.

Успоредно с това, правилата на чл.60 и сл. от ЗУСЕСИФ не предвиждат никаква обвързаност между осъществяван мониторингов или счетоводен контрол и произнасянето на Р. във връзка с искането за плащане и верификация. Всъщност, секторният ЗУСЕФСУ ясно регламентира производството по верификация, както и производството по администриране на нередности и предпоставките при които може да бъде постановен отказ от плащане, респ. определена корекция за нередност, като не обвързва нито едно от двете властнически проявления по контрол на разходването на бюджетни средства с осъществяването на евентуален мониторингов или счетоводен контрол, така, че да се приеме, че поведението на Р. е създадо правни очаквания у бенефициента или, че е налице нарушение на принципа на правна сигурност.

Като продължение, националните правила за допустимост на разходите са заложили в чл. 57 от ЗУСЕФСУ общо за всички програми; ПМС № 189 от 28.04.2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от ЕСИФ за програмен период 2014 – 2020. С постановлението се определят общите национални правила за допустимост на разходите по програмите чрез конкретизиране на условията за допустимост и/или недопустимост на определена категория разходи. Постановлението се приема на основание чл. 59, ал. 1 от ЗУСЕСИФ и отменя ПМС № 119/2014 г. за приемане на национални правила за допустимост на разходите по ОП, съфинансирани от ЕФРР, ЕСФ, КФ на ЕС и от ЕФМДР за финансовата рамка 2014 – 2020 г. Съгласно чл. 59 от ЗУСЕСИФ,

доколкото със закон не е предвидено друго за програма по чл. 3, ал. 2, конкретните национални правила и детайлните правила за допустимост на разходите за съответния програмен период се определят с нормативен акт на Министерския съвет. За всяка процедура по програма по чл. 3, ал. 2 се определят: 1. допустимите категории разходи и максималните размери на разходите, ако има такива; 2. методът, приложим за определянето на разходите, и условията за изплащане на безвъзмездната финансова помощ и възстановимата помощ, когато за тях се прилагат формите по чл. 55, ал. 1, т. 2 – 4; 3. при проекти, които генерират приходи – методът, по който нетните приходи се приспадат от разходите за проекта; 4. специфичните условия, на които да отговорят разходите, за да се третираат като допустими, включително условията, при които проектът се смята за осъществен извън програмния район.

Чл. 57. ал. 1 от ЗУСЕСИФ урежда седем кумулативни изисквания, за да бъдат определен дадени разходи за допустими, като неизпълнение на което и да е от тези изисквания е самостоятелно основание за отказ за верификация и плащане.

Обжалваният административен акт, в оспорената част, представлява отказ за верификация на основание чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФУ по отношение на една част от категориите разходи, респ. т.6 по отношение на другата.

На първо място и за да е допустим разходът на основание чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ, същият следва да попада във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи. Съгласно документите по чл. 26, ал. 1, а именно Условията за кандидатстване – т. 2.3.3 „Определяне на единичен разход за 1 обучаем в тридневно обучение, за което не се присъждат квалификационни кредити“ от Стандартна таблица за разходите за единица продукт по процедура № BG05M2OP001-3.017 „Повишаване на капацитета на педагогическите специалисти за работа в мултикултурна среда“ и методология, обосноваваща определените размери на разходите, единичният разход за 1 обучаем в типично тридневно обучение, за което не се присъждат квалификационни кредити, е 317 лв.

В решението на Р. е посочено, че типичното тридневно обучение се провежда в населени места по местоположение на образователните институции, общинските центрове или областните центрове и е с продължителност на присъствените занимания 3 пълни дни /24 академични часа/ или 2 полудни /по 4 академични часа/ и 2 пълни дни /по 8 академични часа/. Прието е, че видно от представените от бенефициента документи по Дейност 3 „Краткосрочни обучения за работа в мултикултурна образователна среда, които не завършват с присъждане на квалификационни кредити“, в конкретният случай е проведено обучение с присъствени занимания от 16 академични часа, а не от 24 академични часа. В същата точка от Стандартната таблица е посочено, че при изнесено обучение с нощувки, обучаемите следва да имат по 3 нощувки.

Въз основа на представените от жалбоподателя доказателства е направен извод за проведено типично двудневно обучение. Посочено е, че типичното двудневно обучение се провежда в населени места по местоположение на образователните институции, общински центрове или областни центрове с продължителност на присъствените занимания 2 пълни дни /16 академични часа/ или 2 полудни /по 4 академични часа/ и 1 пълен ден /8 академични часа/. За обучение, което е в рамките на 16 присъствени академични часа се предвижда финансиране в размер на 195,00 лв. за единичен разход на 1 обучаем. При изнесено обучение обучаемите имат по две нощувки.

Посочената фактическа констатация не е спорна между страните. На тази база следва да се приеме, че проведените обучения не съответстват на установените с Условието за кандидатстване изисквания, а именно да са проведени присъствени занимания, в рамките на които обучаемите да имат по три нощувки.

Във формуляра за кандидатстване е посочен начинът на изпълнение на дейност „Краткосрочни обучения за работа в мултикултурна образователна среда, които не завършват с присъждане на квалификационни кредити“. Предвидено е обученията да бъдат организирани със 75 % присъствено и 25 % неприсъствено обучение, общо 24 академични часа, от които 16 часа присъствено изнесено обучение и 8 часа практическа работа по решаване на казуси, онлайн консултации и дискусии с участниците чрез виртуална класна стая.

Действително жалбоподателят е изпълнил дейността, съгласно посоченото във формуляра за кандидатстване, но проведените обучения не покриват изискванията за типично тридневен обучение. В този смисъл следва да се посочи още, че присъствена форма на обучение е налице, когато обучаващите се и преподавателите се намират физически на едно място. Когато е проведено онлайн обучение, обучаващите се са физически отделени и се намират на различно място от това на обучителите и осъществяват връзка помежду си чрез компютър, поради което този тип обучения са дистанционни, а не присъствени.

Съдът приема за правилен изводът на Р., че от жалбоподателя не е проведено типично тридневен обучение.

Относно отказаният разход в размер на 317лв. за един обучаем на основание чл.57 ал.1 т.6 ЗУСЕФСУ поради факта, че в „Приложение 1.2.Декларация 1 –преки разходи“ от искането за плащане е заявена сума за 68 обучаеми лица, но са представени отчетни документи, отново не е налице спор по фактите между страните, като бенефициента също не твърди в жалбата си, че реално обучени за 68,наместо 67 лица.

По силата на чл.57 ал.1 т.6 ЗУСЕФСУ за да е допустим разхода следва да е отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система. В настоящият казус е отчетен разход за 67обучаеми, поради което и искането за плащане за 68обучаеми правилно е отхвърлено.

Като допълнение и с оглед възражението на жалбоподателя съдът приема, че при постановяване на акта не е налице смесване или противопоставяне на основанията по т.2 и т.6 от посочената норма, доколкото основанията по чл.57 се прилагат кумулативно и е налице ясна диференциация кой разход - на какво основание не е признат.

Посочената диференциация е осъществена както чрез фактическо описание, така и при правилно съотнасяне на фактическото описание към съответната хипотеза на правната норма.

На последно място, правилно Р. е определил и недопустимост на сумата от 1449,48лв.,като надхвърляща размера съответен на ставката от 12% за непреки разходи относима към стойността на преките.

Съгласно т.14.2. „Допустими разходи“ от раздел II. Единна ставка - непреки разходи от Условието за кандидатстване по процедура на подбор на проектни предложения за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG05M20P001-3.017 „Повишаване на капацитета на педагогическите специалисти за работа в

мултикултурна среда“ – в подточка 5 е посочено, че непреките разходи се предоставят под формата на финансиране с единна ставка, определена чрез прилагане на конкретен процент към преките допустими разходи по проекта“. Съгласно утвърдената Методология е предвидено за проекти с допустим размер на безвъзмездната финансова помощ от 100 001 лв. до 400 000 лв. разходите за организация и управление да са допустими в размер на 12 % от преките допустими разходи по проекта.

Правилно с оспореното решение е определен общ размер на допустимите преки разходи – 14 235 лв., респ. правилно е определен и допустимият за верифициране размер на непреките разходи, финансирани чрез единна ставка в размер на 1 708,20 лв. лв., представляващи 12 % от общите допустими преки разходи, към текущият пакет отчетни документи, респ. сумата от 1 449,48 лв. като надхвърляща допустимият размер, правилно е отказана за верификация.

В заключение следва да се приеме, че позоваването от страна на Р. на разпоредбата на чл.57 ЗУСЕФСУ е конкретно и ясно, а не общо и бланкетно, като в постановеното решение е налице ясна и детайлна конкретизация коя сума на какво основание не следва да бъде верифицирана, при съответствие между фактически установеното и неговата правна квалификация.

В заключение и във връзка с възражението на жалбоподателя, че фактите и обстоятелствата описани в решението на Р. не са от естество нанасящо вреда в бюджета на съюза, следва да се посочи, че изискването за финансово изражение на нередността е приложимо в рамките на производството по чл. 69 и сл. от закона, където оценката за финансово отражение на нередността представлява легитимно изискване за преценка подлежащите на възстановяване, засегнати от нарушенията, разходи в националния и в бюджета на ЕС. Като контратеза и при преценката за обща допустимост на разходите по чл.57 ЗУСЕФСУ изискването за финансово отражение в бюджета на Съюза е неприложимо. В посоченото производство понятието „нередност“ е несъставомерно, като производство борави с понятието допустим за финансиране разход. Т.е. не подпомагане, което следва да бъде възстановено, а разход, който не следва да бъде заплащан.

Така, за да бъде недопустим за плащане един разход е достатъчно същият дори да не е документално обоснован, в която хипотеза въпроса за последиците от извършването му /отражение/ са ирелевантни, а като следствие – отпада и възможността да се претендира възстановяването му. Доколкото нормата на чл.57 ЗУСЕФСУ регламентира общите условия за допустимост на разходите и като такава е относима в производството по определяне на финансови корекции, то изискването за финансово отражение на нередността е изискването относимо в специалната част на закона регламентираща производството по администриране на нередности и като такава е неприложимо в производството по верификация на разходи. Доколкото общите условия за допустимост в чл.57 ал.1 т.5 ЗУСЕФСУ предвиждат изискването разходите да са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство, то посоченото основание не е посочено, нито приложено от страна на Р. в оспореното решение, поради това и обсъждането му е неотносимо. За правна яснота и извън плоскостта на фактите по конкретният правен спор, следва да се посочи, че нарушение на законодателството е налице и когато изпълнението на проекта е в отклонение на цялостната, утвърдена по законов ред, документация на оперативната програма, в т.ч. сключените споразумения

с конкретния бенефициент, изискванията на проектната процедура и прочее.

С оглед изложеното решение в оспорената му част е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100.00 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 74 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Фондация “Образователно сътрудничество“, ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 1105-35/31.08.2023г. на Ръководителя на управляващия орган /УО/ на Оперативна програма/ОП/ „Наука и образование за интелигентен растеж“ 2014-2020г.

ОСЪЖДА Фондация “Образователно сътрудничество“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от А. К. П. – председател на Управителния съвет, да заплати на Изпълнителна агенция „Наука и образование за интелигентен растеж“ сумата от 100 /сто/, лв. - юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: